

A Villányi Borvidék Magyarország leghíresebb vörösbort termő vidékeinek egyike. A szőlőművelés gyökerei itt feltételezhetően a keltáig hatolnak az emlékezet talajába. Minőség iránti elkötelezettség, hagyománytisztelet, természettel való bölcs együttélés az ezredforduló borászati technológiájával egyesül és a természeti, éghajlati adottságok nyújtotta lehetőségeken megtermékenyülve adják a palackba zárt erőfeszítés ízét, zamatát.

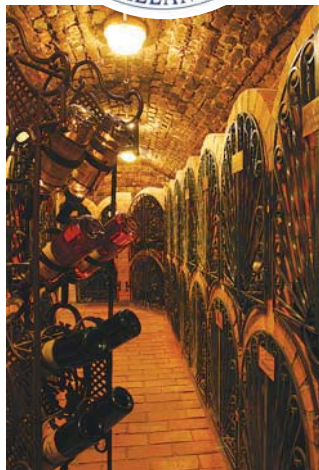

Villány – a bor városa

A területét tekintve nem túl nagy borvidéken a szubmediterrán klíma, jellemzően meszes, agyagos talaj, a domborzati adottságok változatos, mégis kimondottan karakteres borok készítését teszik lehetővé. Elsősorban a vörös szőlő hazája Villány. A tüzes és testes vörösborké. A helyi szőlőfajták – portugieser, kékfrankos – mellett a borvidék a világfajták (merlot, cabernet franc, cabernet sauvignon stb.) többségének is otthont ad, és közülük nem egynek mára nemzetközileg is elismert termőhelyévé vált.

A rendszerváltozás idején Villány a hazai borászat több évtizednyi kényszerű kábultságából leghamarabb ébredő borvidékként gyorsan, jelentős előnyre tett szert az új telepítések, új technológiák, fajtakísérletek, a bormarketing és gasztronómia, nemzetközi piaci kapcsolatok kiépítése révén. Talán a hazai agrárium egyik „mintagazdaságának” volt nevezhető. Az újkor első nagy magyar borai itt születtek. Mondhattuk ezt az akkor – az útkeresés idejében – még nemzetközi versenyek zsűriasztalainál megítélt díjak alapján. Ma már az elmúlt 20 év tapasztalatain, eredményein felvértezve magunk is szigorú és hiteles bírakká váltunk, felismerve a termőtáj képességeiből kirajzolódó egyedi arculatot, a borvidék önértékeit.

Napjainkra a hazai borászat általános fejlődésével a „méterekben” mérhető előny csökkent, elsősorban a nagy vörösborter-

mő borvidékek felzárkózásának köszönhetően, azonban a kivívott és nap mint nap megerősített rang megmaradt. Ha vörösborról esik szó e hazában, változatlanul viszonyítási pont Villány. **„A villányi”**.

A város, ahogy mondják, **„a bor városa”**. Ismertségét, városi rangját leginkább méltán híres borainak, és vendégváró, vendégszerető lakosságának köszönheti. A hajdan a hordók nyugalmát óvó pinceajtók mögött mára a turisták igényeit kielégítő vendéglátás zajlik. Hangulatos pincesor, új és felújított présházak, vendégfogadók mellett modern pincészetek nagyvilági enteriőrrel várják az ide látogatókat.

A bor olyan alapszólam itt az élet partitúrájában, ami nem igényel nagyzenekari kíséretet. Megköveteli magának, ami természet szerint való, és könnyedén elvet minden alkalmi díszet, sallangot. A bor az, ami visszaköszön a vendéglők padozatának repedéseiben, a várakozó poharak csendes eleganciájában, a feltálat ételek izvilágában, és nem utolsósorban a gazda vendégszeretetében. És vele jár az a személyes hangvétel, ami a több százmilliósi beruházások mellett is megmaradt, és hitelesíti magát a bort, lényegét, egyediségét adja annak a különös zárandoklatnak, amit borturizmusnak mondunk.

FÖLDESI TAMÁS
VILLÁNY VÁROS JEGYZŐJE

Új turisztikai látványosság

A Harsány-hegyi csata 324. évfordulóján felavatták a Csatatér-kilátót

324 évvel ezelőtt, Szent Klára napján sorsfordító események színterévé, két világbirodalom összecsapásának helyszínévé vált Villány térsége. A Templom-hegytől a Szársomlyóig, illetve a Karasicától a Drávaig terjedő síkon került sor az Oszmán-, illetve a Habsburg Birodalom hatalmas létszámú (60-60 ezer fős) hadseregeinek Buda visszafoglalását követő legjelentősebb ütközetére, 1687. augusztus 12-én.

A reggel 8 óra tájban a török lovasság támadásával induló csata hatalmas kiterjedésű területen hullámzott, és a megközelítőleg 15 nemzet katonáit felvonultató Szent Liga csapatainak hatalmas győzelmével ért véget. Az egész napos harcban a török csapatok megsemmisítő vereséget szenvedtek, közel 15 ezer halott maradt az Eszékig kiterjedő csatatéren. (A szövetségesek vesztesége mintegy 1000 fő volt.) A csata kimenetelére tekintettel, illetve a gyászos emlékű mohácsi csatatér közelsége miatt is okkal nevezhették már egyes kortársak is második mohácsi csatának.

Az emlékmű felállításának gondolata 2007-ben (a csata 320. évfordulóján) vetődött fel, kezdeményezője a Baranya Megyei Levéltár igazgatója volt. A Baranya Megyei Közgyűlés elnöke kezdettől fogva támogatta az elképzelést, amely Szatyor Győző falfaragó-népművész kilátó-tervében öltött testet 2008-ban. Villány Város Önkormányzata és a Duna-Dráva Nemzeti Park Igazgatóság támogatásával, valamint a helyiek összefogásával a terv 2011-re valóság lett. A példás összefogás minden akadályt legyűrt, és augusztus 12-én felavathattuk a Csatatér-kilátót a Templom-hegyen.

Mi magyarok mindig is nagy hangsúlyt helyeztünk arra, hogy vereségeinkről, veszteségeinkről méltóképp megemlékezzünk. Ideje, hogy a győzelmek is a helyükre kerüljenek. A Szent Liga csapatának Villány térségében kivívott európai jelentőségű győzelme kiváló alkalom erre. Hirdesse hát e Csatatér-kilátó az 1687. augusztus 12-i diadal emlékét, az európaiak összefogását a múltban, és a helyiekét a jelenben.

A kilátó a történelmi emlékezés színhelye mellett nagyszerű turisztikai célpont is lehet. A táj szépségeit, a felkeresendő pincék látványát kínálva a barangolások madártávlati terve rajzolható meg e pontról. A vasútról érkezők a kilátótól indulva hegyi pincék és szőlősorok ölelésében közelíthetik meg a várost. Akik pedig a palackba zárt gyümölcsön kívül a természet más értékeire is kíváncsiak, a kilátó lábánál elhelyezkedő, számos földtani és botanikai érdekességet kínáló természetvédelmi területen, a Villányi Tanösvényen szerezhetnek új élményeket, tapasztalatokat.

